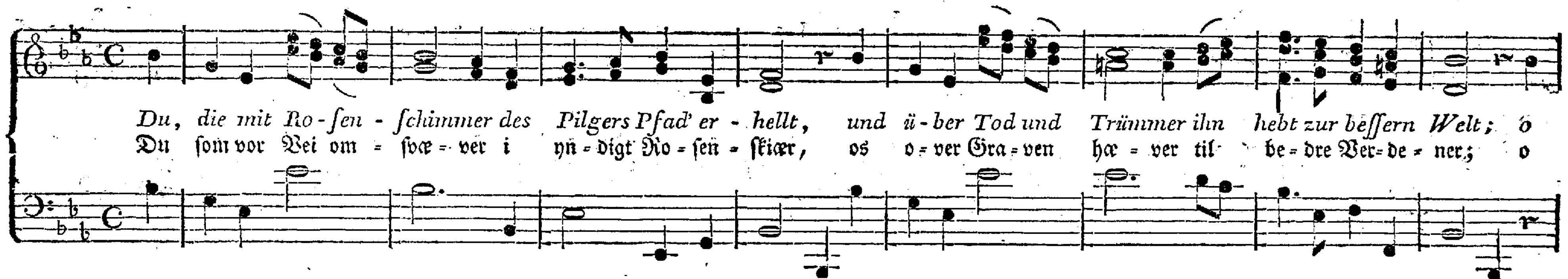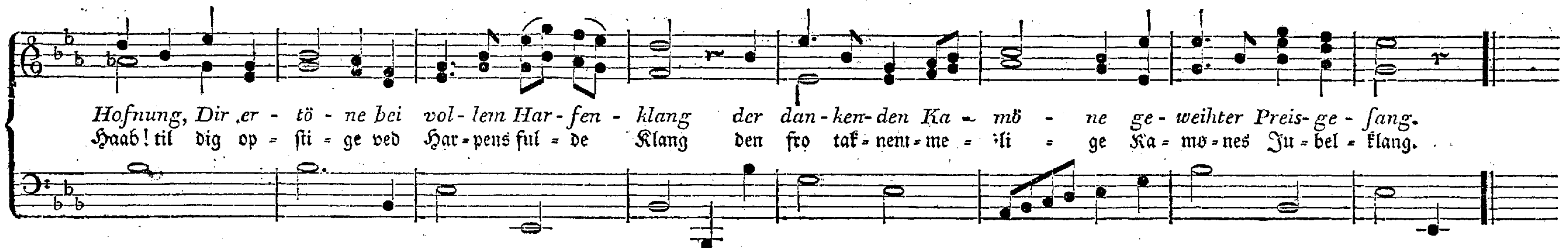Moderato.

Die Hofnung.

Du, die mit Rosenschimmer
Des Pilgers Pfad' erhellt,
Und über Tod und Trümmer
Ihn hebt zur bessern Welt;
O Hofnung, Dir ertöne
Bei vollem Harfenklang
Der dankenden Kamöne
Geweihter Preisgesang.

Auf hohem Götterthrone
Sass Zevs in ernster Ruh,
Und wog dem Erdensohne
Sein Glück und Leiden zu.
Die Schaale seiner Freuden
Stieg, leichter Lüfte Spiel;
Indess beschwert mit Leiden
Die andre Schaale fiel.

Da sandte voll Erbarmen
Vom Abendstern herab
Dich Zevs zum Trost uns Armen
Zur Führerin ans Grab.
Du schwebest freundlich milde
Um unsre Lebensbahn
Und wallst in die Gefilde
Der Ewigkeit voran.

Wo trostlos den Betrübten
Der Kummer niederbeugt,
Wo Gram den Ungeliebten
Aus frohen Zirkeln scheucht,
Wo von des Schicksals Schlägen
Das Opfer matt erliegt,
Des letzten Muthes Regen
Verzweiflung schon besiegt:

Da ziehst Du sanft den Schleier
Vor die Vergangenheit.
Die Seele blicket freier
Auf Bilder künftger Zeit.
Du wiegst den Lebensmüden
In Träume süsser Lust
Und zauberst hohen Frieden
In die zerrissne Brust.

Der Traum der Knabenjahre,
Der Rausch der Liebe flieht.
Uns winkt die Todtenbahre
In Plutons Nachtgebiet.
Du lächelst noch im Scheiden
Uns Heiterkeit und Ruh,
Wir wallen voller Freuden
Dann Lethes Ufern zu.

C. F. Schmidt Phiseldek.

Til Haabet.

Du som vor Vei omsvæver
I yndigt Rosenskiær,
Os over Graven hæver
Til bedre Verdener;
O Haab! til dig opstige
Ved Harpens fulde Klang
Den fro taknemmelige
Kamønes Jubelklang.

I høie Guddoms Sæde
Stolt roelig som en Gud,
Zeus deelte Sorg og Glæde
Til Jordens Sønner ud.
Et Spil for lette Vinde
Hoit Glædens Skaal opfor;
Men den, hvor Sorg var inde
Sank centnertung til Jord.

Til Jorden at nedstige
Zeus ynksom Vink dig gav
Os arme Dødelige
At lede til vor Grav.
Du venlig mild omsvæver
Vor Vandrings tunge Fied,
Du, du for ved os svæver
I lyse Evighed.

Naar trøstløs Kummer nager
Den Sorrigfuldes Siæl,
Naar Haabløs Elskov jager
Fra Glædens Kreds sin Træl;
Naar Offerdyret segner
Mat under Skiebnens Slag,
Hvert Glimt af Mod henblegner
I Mismod og i Nag:

Da for hensvundne Dage
Du drager Sløret bliid,
Og viser Held den Svage
En bedre Eftertid.
Den Trættede du qvæger
Med Drøm om yndig Lyst,
Med himmelsk Fred du læger
Det sønderrevne Bryst.

Hver Drøm fra Barndoms Alder
Bortflye, som Elskovs Ruus.
Og Dødningsklokken kalder
Til Skyggekongens Huus.
Dig see vi end tilsmile
Vor Bortgang Fryd og Fred
Til Lethes Bredder iile
Vi froe i dine Fied.

K. L. Rahbek.